

stolene og vil af disse blive betragtet som gældende Ret. Endnu i første Halvdel af forrige Aarhundrede hjemlede derimod Praxis, men den var ulovhjemlet, at Hustruen efter Omstændighederne kunde hentes hjem til Manden med Magt, dersom hun unddrog sig Samlivet.

Heller ikke ifalder Hustruen nogen *Erstatningspligt* (endnu mindre nogen Straf), naar hun forlader Manden. I Reglen vil der allerede af den Grund ikke være Tale om nogen saadan, at der ikke vil kunne paavises noget lidt Formuetab; men der kan dog tænkes Tilfælde, i hvilke et saadant kan paavises. At Hustruen ikke ifalder nogen Erstatning til Manden, gælder ganske uden Hensyn til, om det er af en gyldig eller af en aldeles intetsigende Grund, at hun har forladt ham. Dog, hvis hun ikke har haft »skellig Grund«, har hun ikke Ret til at forlange Underholdsbidrag af Manden, imedens hun derimod, hvis han har jaget hende bort eller ved sin Opførsel nødt hende til frivillig at gaa, kan forlange Manden tilpligtet at betale aarlige Underholdspenge. Denne Fortabelse af Ret til Underhold, naar hun uden gyldig Grund ophæver Samlivet, kan maaske synes at være Tegn paa, at det virkelig er en *Pligt* i juridisk Forstand, hun overtræder. Det vilde imidlertid være en Misforstaaelse.

Sammenhængen er den: Manden er vel forpligtet til at forsørge Hustruen, men kun *til at forsørge hende i hans Hjem*. Vil hun ikke indfinde sig dér, maa hun finde sig i ikke at komme til at nyde godt af Forsørgelsen. Kun hvis Manden har umuliggjort hende at nyde Forsørgelse i hans Hjem, enten fordi han har jaget hende bort eller, f. Ex. ved Mishandling, givet hende gyldig Grund til frivillig at forlade Hjemmet, er han pligtig at forsørge hende *udenfor Hjemmet*.*) Sidstnævnte Pligt er imidlertid ikke at opfatte som en Erstatnings-

*) Det hedder i Plakat af 5te Juli 1796: „Saasom det undertiden indtræffer, at Ægtemænd uden nogen foregaaende Separation enten efter kongelig Bevilling eller indbyrdes for Øvrigheden indgaaet Forening aldeles unddrage sig fra at leve med og forsørge deres Hustruer og baade Billighed og Retfærdighed fordrer, at slige Mænd blive tvungne til at opfylde de dem i den Henseende paaliggende Forpligtelser, saa skal det i sligt Tilfælde af Øvrigheden fastsættes, hvad Hustruen efter Billighed bør tilstaaes af Manden og saadant i Mangel af mindelig Betaling ved Udpantning indrives.“